

Kui farri eessimest korda koio tulleb, siis perrenaene lähháb issi vasto, siis saab, kuida rummalus ussub, keik wóid ennesele. Karjast kas-tetakse fa, kui eessimest korda karjast koio tulleb, kunnimeest fa monnes paikas, kui eessimest korda kunnist.

Lojusse kessad ei pea mitte Jürri kuu sees teh-tama, egga tohhi enne Jürri páwa kaela panna, muido mets jookseb fella héale peále, murrab lojust. Seddagí hullopea jutto kuluksse, et Jürripáwast Mihklini hundil páitsed peas peawad ollema, ja et siis sunnib lojuksed wallale lasta; et lojust, mis karjast jooksnud, ei sõ hunt; et kui hunt lojust kolm-kord purrend, agga posle tapnud, siis selle lojusse peále hunt ennam ei tulle. Täbbab hunt suuwel ful mitto lojust, kellele enne Jürgi fella kaela posle sanud, ja mitto loma, mis holetusse läbbi karjast faddunud!

Kui lojustel, enne Jürri páwa koio tulles, hólle kórsi su kórvast rippub, siis peab kehwa wilja woos, kui heina kórsi, siis kassín heina woos tullema.

Kuluksse seddagí jutto, misga ehk tahhetakse laste maiust surruda, et kui lapsed libha sówad enne Jürri páwa, ehk woid karja jures, siis mets paljo lambaid peab wima, ning woi mitte kókkominema; et fa tuld ei pea teggema karja maal, muido peab hunt ennesele tullised hambad sama. Segi ehk on öppetusséks voetud ütleminne, sest et karjalaste rummalusse läbbi mittoford metsad lähwad pöslema.

Jürri pával kinnitavad fa monned lastele, et need ei pea torkima Ma sisise keppiga; teised lähwad enne páwatousmist wálja teise Saksa Ma peále ja sobriwad sippelga pesja, et metsa vihha fautada.

Jürri pával ei tohhi fa, wanna usso járrele, mitte puud raiuda. Ühhed ütlerwad, et perrenaene sel pával peab omına fangastega paugutama, teised felawad keik paugutamist ja koppi-mist, sest et muido eike seál kohho peál fangeste peab mürristamia. Menda ebbausk isseenesega ridus; mis teine fidab, sedda teine laidab! Seddasamma pímmédusse jutto kuluksse fa surest neljapáwast ja surest redest, et siis ei pea